

at den, der nærmest holder sig til den strenge Indkomstskat og søger at ville gennemføre den saavidt muligt, bortseer fra Hensynet til hvad der det Lempestigste for Skatteyderne, hvorimod den, der mener, at man netop ved en saadan ny Stats Indførelse maa være noget varsom og hellere maa rette sig noget efter den almindelige Betragtning, let kommer til en modsat Anskuelse. Jeg har troet at finde en Støtte for mit Forslag deri, at det var Regjeringens oprindelige, og jeg har meent, at det var et Punkt, der maatte tages Hensyn til. Det forekom mig ogsaa — jeg veed ikke, om jeg har opfattet den ærede Minister ganske rigtig — men det forekom mig, at der var en Misforstaaelse i, hvad han yttrede, naar han meente, at man maatte ubelade § 15 af Hensyn til dem, der faae Medsættelse efter § 6, thi efter mit Forslag vil der ikke komme nogen Strid. Idet alle de, der have gjort Selv-angivelse, tages med i en samlet Sum, vil den, der har faaet Medsættelse efter § 6, ikke kunne forveksles med dem, der have faaet Medsættelse i Henhold til § 15, thi man vil ikke kunne see, hvad han svarer i Skat, men kun kunne see, at han hører til dem, der have gjort Selv-angivelse. Jeg troer virkelig i Sagens Interesse at burde anbefale mit Forslag til Antagelse, baade for at gjøre Loven mere antagelig i det Hele og af Hensyn til den enkelte Yder.

Lehmann: Det er kun meget saa Ord, jeg finder Anledning til at tilføje. Hvad det Spørgsmaal angaaer, om „Gaver“ udtrykkelig skulle nævnes blandt de Ting, der skulle indbrages under Beskatningen, da vilde jeg ønske, at det Spørgsmaal slet ikke var blevet reist, thi jeg troer, at man da i Praxis let vilde have rammet det Rette, det vil sige i de enkelte Tilfælde, hvor det var virkelig vigtige, særlige Gjenstande, vilde de være tagne med, men i Reglen ikke. Det er jo ogsaa først kommet ind i Folkethinget. Om det nu skal blive staaende i Lovforslaget eller gaae ud deraf, derom ere Grundene for og imod allerede tilstrækkelig anførte, og det er Noget, jeg aldeles skal henstille. Derimod kan jeg ikke negte, at jeg troer, at med Hensyn til § 18 har Udvalgets Fleertal rammet det Rette. Jeg skal ganske slutte mig

til hvad den ærede Minister anførte om, at det er paa Offentlighed og paa den offentlige Control at det hele System er bygget, og jeg kan ikke ansee det for ønskeligt at undtage en enkelt Post deraf. Paa den anden Side er der ikke Grund til at lægge Vægt paa, hvad man har villet gjøre gjældende ligesaa det første Stadium, hvorpaa denne Sag blev reist, indtil dette Øieblik, da det ærede Mindretal (M. P. Bruun) satte sig, at det skal staae som to modsatte Ting. Den virkelige Control er tilstede, naar Enhver kan regne sig det ud, og jeg troer, at Udvalgets Fleertals Forslag er i Ordets egentlige Forstand et juste-milieu. Hvad § 23 angaaer, da skulde jeg ikke have taget Anstød, hvis der var blevet staaende, at Indenrigsministeren skulde fastsætte dette Beløb til Overligningscommissionen, men Indenrigsministeren har ikke stillet noget Endringsforslag om at føre dette tilbage i Lovforslaget, og saa er der for mig kun Valget imellem to Systemer, enten at det skal bestemmes ved Finantsloven og betales af Statskassen, eller at det skal betales af Communekassen, og at saa Communalbestyrelsen skal bestemme Beløbet, og jeg seer ikke, at der er nogen Fare for, at ikke Communalbestyrelsen i Kjøbenhavn skulde kunne behandle dette ikke store Spørgsmaal ligesaa omhyggelig, generøst og correct som Rigsdagen. Da man ikke har gjort det mindste Tegns til at foreslaae, at Beløbet skulde betales af Staten, men det vedblivende skal betales af Stadens Kæmmerkasse, maa jeg indstændig bede om, at man ikke fører det over i Finantsloven. Det er nemlig et Skridt af megen Consequents, der jo gjøres gjældende ikke blot i mange andre Henseender, men ogsaa med Hensyn til Communerens Pengevæsen, at indføre dette under Finantsloven, og jeg troer, at en stor Deel af de Betænkkeligheder, der i andre Tilfælde ere anførte herimod, ogsaa gjælder her. Man kan let komme til at stabe en comité directeur i alle finansielle Anliggender; men det vil jeg ikke være med til at stabe (Hør! Hør!).

Indenrigsministeren ad interim: Ja, hvis Forslaget virkelig var saa betænkeligt, at vi skulde kunne faae en Velfærds-Comitee derved, saa vilde jeg rigtignok ikke holde derpaa;